

СТО ДВАДЕСЕТЬ ДУШИ

Сто двадесетъ души тѣ бѣха на брой
И паднаха всички въ неравния бой!
Съсъ залпъ ги посрещна на родния брѣгъ
Въ засада отрано приготвений врагъ,
Умрѣха тѣ всички за родния край...
Кжде имъ е гроба днесъ никой не знай —
Днесъ никой не знай!

И тъмна мътва се мълви зарадъ тѣхъ,
Азъ чувахъ я още дете като бѣхъ,
Че тука извелъ ги младъ дивенъ юнакъ.
Надъ робска земя се свободенъ байрякъ
Развѣлъ. И зачулъ се високо гласа
На младий войвода далечъ въ небеса —
Далечъ въ небеса!

„Свобода въ гори и поля прогърмѣ!
И въ бащина свидна и свята земя
Възстаналъ е вече гнетений народъ.
Възкрѣсна за новъ и свободенъ животъ!
Ний идеме помощъ на тебъ да дадемъ!
Ний дойдохме тука за тебъ да умремъ —
За тебъ да умремъ!“

На тѣхния възкликъ бѣ залпа ответъ.
Изпълниха своя свещени заветъ,
И воля и клетва изпълниха тѣ.
То време се мина и ново дойде —
Свободата грѣе надъ родния край...
Но гроба юнашки днесъ никой не знай —
Днесъ никой не знай!

ПЕНЧО П. СЛАВЕИКОВЪ